

ÇÜRÜK &

HARABE

BENNY İMURA HİÇBİR İŞTE TUTUNAMADI VE BU YÜZDEN KATİLLİĞE SOYUNDU.

Bu bir aile mesleğiydi. Aslında ailesini –aileden kasıt, abisi Tom– pek sevmezdi ve kesin olarak ‘iş’ ya da çalışma fikrini de sevmiyordu. Bunun kulağa eğlenceli gelebilecek tek tarafı, gerçekten öldürebilmektir.

Daha önce hiç yapmamıştı. Beden eğitimi dersinde ve izcilikte yüzlerce kez taklit etmişlerdi ama çocukların on beşine basana kadar gerçekten öldürmelerine izin verilmiyordu.

“Neden?” diye sordu, bir zamanlar televizyonda hava durumunu sunan, Feeney isimli şişman oymakbaşına. Benny o zamanlarda on bir yaşındaydı ve zombi avcılığına kafayı takmıştı. “Neden bizim gerçekten birkaç zombi haklamamıza izin verilmiyor?”

“Çünkü öldürmek daha çok babadan öğrenilen bir şeydir,” dedi Feeney.

“Benim babam yok,” diye karşılık verdi Benny. “Annem ve babam İlk Gece’de öldüler.”

“Ah Benny, affedersin, unutmuşum. Ama sonuçta bir ailen var değil mi?”

“Var sayılır. Bay Her Şeyi Bilen Tom Imura benim abim olur ama ondan hiçbir şey öğrenmek niyetinde değilim.”

Feeney gözlerini dikti. “Vay canına. Ona bu derece yakın olduğunu bilmiyordum. Tom senin abin demek. O zaman senin cevabın burada evlat. Sana öldürme sanatını, profesyonel katil Tom Imura’dan daha iyi kimse öğretemez.” Feeney durdu ve gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. “Sarıırım onun kardeşi olarak onu birçok zombiyi haklarken görmüş olmalısın.”

“Hayır,” dedi Benny büyük bir rahatsızlıkla, “izlememe asla izin vermez.”

“Sahiden mi? Bu çok garip. O zaman on üçüne girdiğinde bir daha sormayı dene.”

Benny on üçüncü yaş gününde tekrar sordu ama Tom bir kez daha hayır dedi. Tartışmadı bile. Sadece, “Hayır.”

Bu iki yıl önce olmuştu. Şimdi ise on beşinci yaş gününden bu yana altı hafta geçmiş ve Kasaba Kurulu istihkakının yarısını kesmeden önce ücretli bir iş bulmak için sadece dört haftası kalmıştı. Benny bu durumdan nefret ediyordu. Eğer bir kişi daha ona ‘on beş yaş’ konuşması yapacak olursa çılgın atacaktı. Bundan, insanların ağır çalışan birini görüp “Tanrım, sanki on beşinde ve parasız kalmış gibi çalışıyor,” gibi saçmalıklar söylemelerinden nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

Eğlencenin bunun neresinde olduğunu anlamıyordu. Mutlu olunası, gurur duyulması bir şeymiş gibi kalan tüm ömrünü kıçından ter akana kadar çalışarak geçirmek... Tamam, bundan sonra okulun yarım gün olacağı anlamına

geliyordu bu ve belki bu açıdan iyi sayılabilirdi ama yine de berbattı.

Kankası Lou Chong, bunun, kıyamet sonrası insanlığının, yeni kölelik düzenini kabullenmesinden kaynaklanan kültürel bir baskı biçimi olduğunu söylemişti. Chong'un ne demek istediği veya söylediği şeyin bir anlamı olup olmadığı konusunda en ufak bir fikri bile olmamış ama yine de onaylar biçimde kafa sallamıştı. Çünkü Chong'un yüzündeki ifade, ona, her zaman, neyin ne olduğunu tam olarak biliyormuş olduğunu düşündürürdü.

Bir akşam evde, henüz elindeki tatlıyı bitirmemişken "Senin, aile işine katılmana dair konuşmak istersem yine kafamı şişirecek misin?" diye sordu Tom.

Benny kin dolu gözlerini dikip çok açık ve net olarak, "Ben aile işinde filan çalışmak istemiyorum," diye çıkıştı.

"Bunu bir hayır olarak alıyorum, o hâlde."

"Bunun beni heyecanlandırması için biraz geç kaldığını düşünmüyor musun? Sana bunu daha önce milyon kez sormuştum zaten."

"Öldürürken izlemek istemiştin beni."

"Doğru! Ve her soruşumda—"

Tom sözünü kesti. "Benim yaptığım iş bunun çok daha fazlası, Benny."

"Eminim öyledir. Belki o geri kalanlar benim yapmamı isteyeceğin şeylerdir. Ama benim eğlenceli şeyleri görme asla izin vermezsin."

"Öldürmenin eğlenceli hiçbir tarafı yok!" dedi Tom sertçe.

"Zombiler söz konusu olduğunda var!" diye karşılık verdi Benny.

Konuşmaları bu şekilde bitti. Sonrasında Tom odadan dışarı çıkıp mutfağın etrafında bir süre gezindi, Benny de kendini kanepeye attı.

Zombilerle ilgili asla konuşmazlardı. Bu konuya dair söyleyecekleri çoktu ama hiç konuşmazlardı. Benny, zombilerden nefret ediyordu. Herkes onlardan nefret ederdi ama onunki, ilk hatırasına kadar giden, kor hâlinde bir nefretti. Çünkü ilk hatırladığı şey, her gece gözlerini kapattığında beliren o kâbus, henüz küçücük bir çocuk olmasına rağmen beynine kazınmıştı.

Babası ve annesi.

Annesi haykırarak Tom'a doğru koşuyor ve daha on sekiz aylık olan Benny'yi Tom'un kollarına itiyordu. Çığlık çığlığa, kaçmasını söylüyordu ona. Bu sırada babası, annesinin koltuk, lamba ve bulabildiği diğer her şeyle kapatmaya çalıştığı yatak odasının kapısını açmaya çalışıyordu.

Benny annesinin bazı kelimeler haykırdığını anımsıyordu. Ama hatıra çok eski ve o da henüz çok küçük olduğu için hiçbir şey net değildi. Belki de kelimeler yoktu. Belki de sadece çığlıktı.

Benny, yatak odasının camından çıkarlarken Tom'un yüzünden düşen gözyaşlarının sıcaklığını hatırlıyordu.

Ranch stilinde, tek katlı bir evde yaşıyorlardı. Pencere, kırmızı ve mavi polis ışıklarının yanıp söndüğü boş bir araziye açılıyordu. Başka gürültüler ve çığlıklar da vardı. Her yerden silah sesleri geliyordu. Komşular, polisler ve belki de askerler... Sonradan düşününce, Benny onların asker olduklarına karar vermişti.

Ama bunların dışında, son bir görüntü daha hatırlıyordu. Tom onu göğsüne bastırınca, abisinin omzunun üstün-

den bakmış ve yatak odasının penceresinden sarkan annesinin onlara doğru haykırdığını, sonrasında da babasının soluk elinin odanın gölgesinden uzanıp onu geriye, görüntünün dışına sürüklediğini görmüştü.

Bu en eski hatırasıydı. Daha eskileri olduysa bile bu, diğer hepsini yakıp kül etmişti. O sırada çok küçük olduğundan, tüm bunlar onun için görüntü ve sestem oluşan bir kolajdı sadece. Fakat yıllar boyunca her bir kareyi yeniden canlandırmak, hatırladığı her parçaya bir anlam ve duygu yüklemek için beynini epey zorlamıştı.

Benny, Tom'un panikle atan kalbinin çekiç gibi vuran sesiyle, göğsündeki titreşimini ve annesiyle babası için kendi sessiz hıçkırıklarıyla yaktığı uzun ağdını da hatırlıyordu.

Kalıp annesine yardım etmek varken kaçmayı tercih ettiği için Tom'dan nefret ediyordu. Yıllar önce, İlk Gece'de babalarının dönüştüğü şeyden de nefret ediyordu –tıpkı babasının annesini dönüştürdüğü şeyden nefret ettiği gibi.

Zihninde babası ve annesi değillerdi artık. Onları öldüren şeye dönüşmüş ve birer zombi olmuşlardı. Güneşi bile soğuk ve küçük bırakacak denli nefret ediyordu onlardan.

Chong bir keresinde, "Dostum, seninle zombiler arasında ne var böyle?" diye sormuş; "Sanki zombilerin sana kişisel bir garezi varmış gibi davranıyorsun," demişti.

"Ne yani, onlar için cici hisler mi beslemeliyim?" diye cevap vermişti Benny.

"Hayır," diyerek sinmişti Chong, "ama biraz perspektif fena olmaz. Yani... herkes zombilerden nefret eder."

"Sen pek etmiyorsun galiba."

Chong sıksa omuzlarını silkip karanlık gözlerle bakmıştı ona. "Herkes zombilerden nefret eder."

Benny'ye göre, eğer ilk hatıran anne ve babanın zombiler tarafından öldürülmesiye o zaman onlardan istediğin kadar nefret edebilmeliydin. Bunu Chong'a anlatmaya çalışmış fakat arkadaşı konuşmaya devam etmek istememişti.

Benny, birkaç yıl önce abisinin bir zombi avcısı olduğunu öğrendiğinde onunla hiç de öyle gurur filan duymamıştı. Ona göre, eğer abisi gerçekten zombi avcısı olabilecek olsaydı annesine yardım edecek cesareti de olurdu. Ama Tom kaçmış ve annesini ölmeye, onlardan biri olmaya terk etmişti.

Tom, oturma odasına geri geldi; önce masadaki tatlıdan kalanlara, sonra da kanepede oturan Benny'ye baktı.

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi. "Benim yaptığımı yapmak istersen seni çırak olarak alabilirim. Kâğıtlarını imzalarım, böylece tam istihkak alabilirsin."

Benny uzun, boş bir bakış attı. "Zombiler tarafından yenmeyi, senin patronum olmana tercih ederim."

Tom bir iç çekti ve dönüp ağır ağır üst kata çıktı. Ondan sonraki birkaç gün hiç konuşmadılar.